

Marec - poberaj sa starec

Áno, „Marec - poberaj sa starec“, tak hovorí prvá strana fotoalbumu pani Mary Kiktovej, starej farníčky farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminster, ktorá zomrela v marci 2000.

Vo fotoalbe, plnom zažltnutých a zúbkovaných fotografií, som našiel aj viacero stručných úryvkov opisujúcich jej plodný život. Niektoré z nich vám ponúkam na prečítanie.

Mary Kikta sa narodila na Slovensku v r. 1903. Bola najstaršou z 8 detí. Ako 19 ročná sa vydala za Jána (John) Kiktu. Mali spolu 3 dcéry, z ktorých jedna zomrela v útlom veku.

Po 6 rokoch manželstva, v r. 1928, v čase hospodárskej krízy, John odišiel na zárobky do Kanady. Cesta za prácou, ktorá bola plánovaná na krátke obdobie, sa v dôsledku udalostí v Európe neočakávane predĺžila. Mary bola 21 rokov osamelou matkou.

Až po vojne, v r. 1949, sa podarilo Mary Kiktovej a jej dcére, tiež Márii, prísť za svojím mužom a otcom do Kanady. Do novej zeme, plnej neznáma, sa pripravili loďou s menom „Cunard White Star“.

Kiktovci sa usadili v oblasti „Bridgeview“ v Surrey (časť veľkého Vancouveru). Mary trávila väčšinu času starostlivosťou o rodinu, prácou na farme a oduševnenou pomocou pri takmer všetkých podujatiach v slovenskej komunite pri farnosti sv. Cyrila a Metoda najskôr v Queensborough a neskôr v New Westminsteri.

V roku 1955, pri prechode cez King George Highway, Mary zrazilo auto. Našťastie si to odniesla iba zlomená noha.

Poblíž slovenského kostola Kiktovci postavili „bytovku“, budovu z viacerými bytmi, ktoré dávali do prenájmu. Neskôr sa sami presťahovali do neďalekého domu, odkiaľ mali do slovenského kostola na skok, „čo by kameňom dohodil“.

Počas svojho 65-ročného manželstva s Johnom sa Mary tešila z 8 vnúčat a 13 pravnúčat. Mnohé z nich boli často v jej blízkosti.

Mary zomrela na starobu v pozhnanom veku ako 96-ročná, v nemocnici, obklopená svojimi najbližšími, dcérou, vnukmi, vnučkami a pravnúčatami. Pravnúčka Nicole, deviatačka, po jednej z posledných návštev prababky v nemocnici, napísala báseň, s ktorou vyhrala striebornú medailu na súťaži mladých talentov.

Na základe rodinného fotoalbumu spracoval
Jožo Starosta

Pôvodná báseň pravnúčky Nicole:

Babco

*At 96
In a hospital
Confused, memory loss
All at once
Loves company
But falls asleep
Her words are
Quiet
Wise
Full of grief
She stares, stares at nothing
The lines of her face
Crooked fingers
Hunched back
Sad eyes
Stories of hard work
Washing floors
Plowing fields
Three kids
Remembering all this
The good and bad
How does she feel
I can't even imagine
Stares at me blankly
Now I'm confused
Like she has something to say
She can't get it out
I feel like yelling
I want to know her life story
But she cannot tell me
She speaks a different language...*

Nicole Benes, Grade 9, Silver Medal

Baseň, vo voľnom preklade,
vyzerá v slovenčine nasledovne:

Babka

*Vo veku 96
V nemocnici
Pomotaná, strata pamäti
Z ničoho nič, naraz
Má rada spoločnosť
Ale zaspí
Jej slová sú
Tiché
Múdre
Plné žiaľu
Hľadí, hľadí do prázdna
Vrásky na jej tvári
Pokrútené prsty
Zhrbený chrbát
Smutné oči
Príbehy o ťažkej práci
Drhnutie podlahy
Oranie poľa
Tri deti
Spomienky na to všetko
Dobré i zlé
Ako sa cíti
Neviem si ani predstaviť
Neprítomne na mňa hľadí
Zrazu som z toho popletená
Akoby mi chcela niečo povedať
Nemôže to však vypovedať
Chce sa mi kričať
Chcem vedieť jej životný príbeh
Ale mi ho nemôže rozpovedať
Hovorí iným jazykom ...*

Zrnko múdrosti

Po každom lete nastane v prírode jeseň a napokon zima, a táto postupnosť sa objavuje aj vo svetových dejinách. Národy ukonané horúčavou a prácou opúšťajú postupne javisko dejín a nasleduje dejinný nečas, duchovná zima, ktorou sa končí jeden život... Vývoj ľudstva napriek tomu pokračuje, večné pravdy sa nerúčajú, naopak: tak ako sa s príchodom jari príroda po zime prebúda do bohatého života a začína s obnovenými silami, podobne je tomu aj v živote ľudstva.

Ludovít Štúr
Vybírala Jana Jurkovičová

Driving Alaska and Yukon

We always wanted to drive to Alaska – my husband Mike, son Tom and I, so in July of 1993 we finally left Vancouver and off we drove to the Far North. We rented a tent trailer, packed our Ford Aerostar up to the roof with equipment and food enough for three people for three weeks. We drove North to Prince George and on to Dawson Creek. From there the excitement began to mount as we picked up the famous Alaska Highway, stopping for snapshots at „Milepost Zero“, one of the most photographed mileposts in North America.

At that time there were many parts of the Alaska Highway still under construction and just past Fort Nelson we encountered our first holdup. All traffic was moving very slowly because the road looked more like a creek bottom than a highway. Despite reduced speed, rocks were flying in all directions and then it started to rain. Dirty water and mud painted all the vehicles brown.

We were joking about how nicely our holiday was starting when Tom, sitting on the back seat said: „I have good news and bad. The good news is – we won't have to wash our back window. The bad news is - we won't have to wash it because it's broken!“ At that moment, pieces of glass were flying around inside the car. We stopped, removed the broken glass, covered the opening with blue tarp and kept on going. Mike did not feel we had a problem as we felt sure the window could be replaced in Watson Lake. Wishful thinking! The people at the body shop told us the glass would have to be brought in on special order. But on the positive side, it would only take five days. (!) Instead we decided we would get it done in Whitehorse, the big capital city of Yukon where, we felt sure, they would have the glass for our Ford. Again, we got the same story – the glass would have to be ordered, but this time the wait would only be four days.

Mike was always adaptable and good at solving mechanical problems. „Would it not be possible“, he asked, „to replace the broken glass with Plexiglass?“

„Certainly!“ they replied. And within an hour we were on our way to Dawson City.

Soon the rain stopped and we had beautiful sunny weather for the rest of our trip.

During the next few days we suffered three bad cracks in our windshield and three flat tires. But we never gave up, even when driving a mud-encrusted car with no rear window and a windshield threatening to disintegrate at any moment. We did not turn back or change our route but managed to visit all the points of interest we had hoped to see. We spent three weeks in Alaska and Yukon putting 9,000 kilometers on the odometer. We visited Fairbanks, Anchorage, Kluane Park, McKinley Park and also drove „The Highway At The Top Of The World.“ A thrill for all of us and especially for Mike was when we actually stood on the Arctic Circle. We drove the St. Elias mountains by Matanuska Glacier, took the ferry from Haines to Skagway, climbed up to White Pass and relaxed in many hot springs.

We met travelers from 44 U.S. states and every Canadian province and territory. On our way home this sticker appeared on our newly-replaced rear window: „We Drove The Alaska Highway In 1993 And Survived“. Tom and I take comfort in remembering Mike's great pleasure in the trip.

by Marcella Krupa

Andrej Brázda - Biography

Born - July 26, 1915, Died - Dec. 24, 2008

Andrej was born and grew up in the small village of Vrbov in Slovakia. The village was surrounded by pastoral fields with the majestic High Tatras in the background. This picturesque place was filled with romantic notions of life so important for young Andrej's mind. Perhaps it was there under his favorite willow tree that he first entertained the idea of one day going into capital city to get educated and become a journalist, possibly even a writer. The kind priest with a full face was probably talking to him that Sunday, when he quoted from the book of Psalms. „Your tongue is a pen of a ready writer.“

The capital of Bratislava was an exciting place, as he discovered years after, when he plunged into a study of Christian philosophy and the German and Latin languages. Still at a tender age, he married Marta a woman of many virtues, and together they were blessed with two girls and two boys. A few years later Andrej landed a dream job working on the Catholic weekly newspaper. The following years were prolific and filled with many new creative projects.

Their home was always open to the walking wounded, and he nursed many, back onto the road of life, by helping them believe, that what was meant unto evil, God would turn into good. In the year 1968, during the Russian invasion of Czechoslovakia, when he was traveling to Rome, he was warned by a special courier not to return to Slovakia. Instead, he went to Vienna where he was later joined by his wife and the youngest member of the family. The next few weeks they all lived behind the walls of a monastery safe from suspicious stares of foreign men driving black Mercedes.

They decided to apply to the Canadian embassy where they welcomed their applications and processed them in three weeks. Andrej and his small family left for Kitchener, where they reunited with his oldest son and his family.

Within two years Andrej successfully finished an ESL program and a course in journalism. Shortly after that he was offered a position as an editor of the Canadian Slovak newspaper by the Canadian Slovak League, which he wholeheartedly accepted. He hit the ground running, as usual, and began the most challenging and fulfilling years of his journalistic career.

Andrej often burned the midnight oil, working on what would be his future novels. Even with his hectic schedule he took time to lend a sympathetic ear, whether it was to a letter carrier with heavy bags and even heavier heart, or to a homesick Slovak poet.

The word retirement was rarely mentioned in the household, because for him it meant only shifting into lower gear. In his darkest moments he always turned to the Word of God for comfort and guidance and as far as he was concerned his breath was in God hands as were all his ways.

Andrej died peacefully in the early morning hours of Christmas Eve, before the rays of the sun could kiss him good bye and the playful starlings had begun to sing.

Bystrík Brázda

Sedím v zborovni a pozerám na rozvrh hodín. Učím výtvarnú výchovu a slovenčinu v šiestych ročníkoch na ZDŠ-ke. Je práve veľká prestávka a ja zisťujem, že mám voľnú hodinu. Skočím k mäsiarovi, možno ma tam napadne, čo uvariť na večeru...

„Dáša, môžeš ma zastúpiť v štvrtjej A? Volali mi zo škôlky. Malá má horúčku. Musím ísť s ňou k doktorovi.“ Pýta sa Vierka kladúc dôraz na otázku.

„Môžeš mať s nimi výtvarku. V prvom šuflí nájdeš vyfúknuté vajíčka. Decká ich môžu ozdobiť s fixkami, aj tie sú tam. Riaditeľka o všetkom vie,“ chrlí Vierka, obliekajúci si kabát. „Dobre, dobre, bež už! A zavolaj mi večer. Dúfam, že to so Zuzkou nebude veľmi vážne,“ dodávam.

Rozbité vajíčko

S Vierkou sme nielen kolegyne, ale aj veľmi dobré kamarátky. Naše životy majú veľa spoločného. Chodili sme spolu na pedagogickú fakultu, vydávali sme sa v tom istom roku, máme po dve deti a manželov učiteľov. Rozdiel je len v našej aprobácii. Vierka skončila s diplomom pre prvý cyklus a ja pre druhý. Ale učíme na jednej škole. Ona je triednou v štvrtjej A a ja učím šiestakov.

Naša ZDŠ-ka žije už dva týždne v znamení blížiacich sa veľkonočných sviatkov, alebo politicky správne povedané, sviatkov jari. Slovenčinári dávajú slohové práce s názvom: Jar prichádza alebo Veľkonočné tradície. Matematikári, hlavne v nižších ročníkoch, používajú v príkladoch vajíčka, zajačkov... no a my, výtvarníci, ozdobujeme kraslice rôznymi tradičnými alebo modernými spôsobmi, kreslíme a maľujeme jaré motívy a dokonca háčujeme ozdobné podložky do košíkov, či pletieme šibačné prúťky.

Zvonenie skončilo, oznamujú koniec prestávky. Vchádzam do štvrtjej A. Deti sú rozlezené po všetkých kútoch a bzučí to tu ako v úli. Poznám ich všetkých z prestávkových dozorov. „Sadnúť na miesta!“ zavelím ako kapitán na lodi. Prekvapene sa na mňa pozrú. „Zastupujem vašu súdr. učiteľku,“ oznamujem stručne. Budeme mať spolu kreslenie. (To je názov pre výtvarnú výchovu v nižších ročníkoch.) Po krátkom rozhovore o príchode jari a veľkonočných tradíciách, o ktorých deti vedia naozaj veľa, hlavne vďaka starým rodičom, pristupujeme k práci. Rozdám im vyfúknuté vajíčka a krabice s fixkami. Vajíčka sú napichnuté na drevených špajdliach, aby sa ľahšie držali.

Prechádzam sa pomedzi lavice a s úžasom pozerám na šikovné rúčky štvrtáčikov, ktorí vytvárajú krásne a veľmi nápadité ornamenty na krehkom materiály. Všetci sú pohrúžení do

tvorivej práce. Až na jedného... Rozmýšľam o jeho mene. Aha! Vladko Porubec – známy rebel. Vierka mi už o ňom rozprávala, hlavne o situácii v jeho rodine. Otec je stavebný inžinier a matka úradníčka. Rodičia sú na pokraji rozvodu. Vladkov otec začal piť a to ovplyvňuje všetkých, hlavne Vladka, ktorý je ockov miláčik. Majú ešte malé 4-ročné dievčatko Adelu. Vladko je veľmi bystrý žiak – jednotkár a vyniká hlavne v matematike. Ale v poslednom čase sa mu prospech horší. Pristavím sa pri ňom. „Prečo nepracuješ?“ Pýtam sa pološepom, nakloniac sa k nemu. „Nechce sa mi maľovať nejaké hlúpe vajce,“ odvrkne nahnevane Vladko, urobiac prudký pohyb s rukou a vajíčko letí na dlážku. Nadurdený chlapec sa pozerá na zem a zamrmle: „Aj môj život je rozbitý ako to vajce“. Potom vstane z lavice a zbiera škrupinky.

Chce ich hodiť do koša, ale ja ho zastavím. „Polož to všetko na môj stôl!“ Znie to ako povel a chlapec poslúchne. „Nebudem ťa nútiť do maľovania vajíčka, ale sedieť len tak nemôžeš. Povedz mi, ktorý predmet máš najradšej?“ vyzvedám. „Počty.“ Odpovie Vladko stroho. „Tak si zober tento Ohník, je to najnovšie číslo, a skús vyriešiť niektoré hlavolamy,“ podávam Vladkovi časopis s nádejou, že tie hlavolamy ho odpútajú od mrzutých myšlienok. Ostatní žiaci nás pozorujú. „Pracujte, pracujte,“ povzbudzujem ich.

Zvoní. Začína prestávka. Deti opatrne ukladajú vymaľované vajíčka – kraslice do pripraveného košíka a odchádzajú na chodbu. Posledný z triedy odchádza Vladko. Nedbalo položí Ohník na stôl a prehodí: „To bolo ľahké, ocko mi dával masťnejšie hlavolamy. Kedysi sme hrávali aj šachy, ale teraz je ocko veľmi zaneprázdnený,“ rozhovori sa Vladko. Zrazu sa rozbehne. Vyletí z triedy a v zabuchnutí dverí cítim, koľko hnevu a žiaľu je v ňom. Pozatváram okná a košík s vajíčkami odložím na políčku.

Opatrne zabalím rozbité vajíčko do servítky a odchádzam do zborovne. Cestou sa zastavím v šatni pre žiakov. Sedí tam na lavičke Vladko, tvár skrytú v dlaniach. Opatrne sa mu prihovorím: „Môžem si sadnúť?“ Trošku sa posunie a ja sa pokúšam o ďalšiu otázku: „Vladko, nechceš sa so mnou porozprávať? Možno by som ti mohla pomôcť.“ „Mne už nikto nemôže pomôcť,“ skočí mi Vladko do reči. Mama nechce ocka a ja... ja ho mám tak rád.“ Chlapča sa rozplače a ja ho pritúlím. Hladím neposlušné blondavé kučery, šeptajúc: „Všetko bude dobré.“

Večer volá Vierka. Malá Zuzka ma zápal stredného ucha a je na antibiotikách. Spýta sa ma, ako prebehla výtvarka. Rozprávam jej o Vladkovi. „To je užasný nápad s tými hlavolamami z Ohníka,“ chváli ma Vierka a končí so slovami: „Tak zajtra v škole!“ „Si dnes akási unavená, ale vydrž ešte dva týždne a potom hurá na dovolenku.“ Môj muž Milan sa ma snaží rozptýliť, ale keď mu porozprávam Vladkov príbeh a ukážem rozbité vajíčko, s účasťou si vzdychne: „Chudák chlapec! Ozaj a čo mieniš urobiť s tým rozbitým vajíčkom?“ vyzvedá Milan. „Zlepím ho!“ Odpoviem rozhodne.

Je piatok, posledný deň pred jarnými prázdninami. Sedím v zborovni. Som tu sama, lebo mám voľnú hodinu. Upratujem si časť môjho stola. Otváram šuflíky a vyhadzujem nepotrebné haraburdy. Pod ruky mi príde modrá krabička. Otváram ju. Leží si tu v bielučkvej vate veľmi pekná kraslica. Nikto by neuveril, že je to bývalé rozbité vajíčko. Jednej noci, keď už ležala moja rodina odfukovala, ja som sedela v kuchyni a dávala dohromady škrupinky, ktoré pre mňa znamenali veľmi veľa. Silné lepidlo a pinzeta boli moje jediné nástroje. Jemné pavučinkové cestičky som prikryla červeno-zeleno-pomarančovými ornamentami. Chcela som tú kraslicu hneď na druhý deň Vladkovi ukázať, ale nezdalo sa mi, že bola na to vhodná doba. Vladkovi som nosila matematické príklady a občas som zašla aj do školskej družiny na kus reči. V poslednom čase sa zdal pokojnejší a dokonca sa občas aj usmial.

Z myšlienok ma vyruší klopanie na dvere. „Nech sa páči, ďalej!“ Dvere sa otvoria a dnu nsmelo vjde kučeravý blondáčik a za ním elegantne oblečená mladá žena. Obaja sa skoro dvojhlasne pozdravia. „Blažena Porubcová,“ podáva mi ruku Vladkova mama. „Prišla som sa Vám za všetko poďakovať,“ pokračuje. „Aj ja za všetko ďakujem,“ pridá sa Vladko, podávajúci mi nádhernú kyticu bielych voňavých narcisov. „Tá kytica je naozaj krásna, ďakujem. Ja tiež niečo pre teba mám,“ dokladám, podávajúci Vladkovi modrú krabičku. „Jej, to je krásne vajíčko! Vari to nie je TO?“ čuduje sa chlapča. „Ale je,“ pritakávam. „Už nie je rozbité, a čo tvoj život?“ vyzvedám. „Je v poriadku,“ odpovie Vladko vážne. Odchádzajúc, medzi dverami Vladkova matka mi pošepne: „Dala som mu šancu, a stiahla žiadosť o rozvod.“

Nataša Nagy

Top 10 Questions to ask your Financial Advisor

A relationship with a good financial adviser is probably one of the most important professional relationships you can have. Make sure you take the time to ask key questions. Although there are a myriad of questions you should ask, here are Top 10 questions I think are important.

1. How long have you been practicing as a financial advisor?
The right answer is a minimum of five and more years are better. You're talking about your life savings. A potential advisor may have years of experience as an accountant, or in the mortgage or banking industry, but that doesn't mean they have expertise as a financial advisor.
2. What experience do you have?
Find out how long the financial advisor has been in practice and the number and types of companies with which she has been associated. If you are receiving investment advice, it is advisable to work with someone who has been an advisor through at least one recession or down stock market.
3. What are your credentials?
Investment advisers and financial planners may come from many different educational and professional backgrounds. Before you hire a financial professional, be sure to ask about their background. If they have a credential, ask them what it means and what they had to do to earn it.
4. How are you compensated?
Before you hire any financial professional—whether it's a stockbroker, a financial planner, or an investment adviser—you should always find out and make sure you understand how that person gets paid. Investment advisers generally are paid in any of the following ways: A percentage of the value of the assets they manage for you; an hourly fee for the time they spend working for you; a fixed fee; a commission on the securities they sell; or some combination of the above.
5. What kind of research do you do?
The best money managers in the world are the best because they have a disciplined research process and can articulate their process succinctly and easily. Ask your adviser about their process, discipline and beliefs.
6. What is your service strategy? How often do you communicate with clients?
Studies show the two most common reasons people change financial advisers is because of lack of performance or lack of service. You should know what advisers do to service their clients and how often they contact their clients.
7. How many clients do you have?
Many great advisers may be excellent at what they do, but they have a capacity problem -- too many clients to service.
8. Are you independent of financial product sponsors?
Product sponsors include stock brokerage firms (discount and full service), insurance companies and banks. Some planners prefer to develop one plan by bringing together all of your financial goals. Others provide advice on specific areas, as needed.
9. Will you be the only person working with me?
If the investment advisor works with professionals outside his own practice, such as attorneys, insurance agents or tax specialists to develop or carry out financial planning recommendations, get a list of their names to check on their backgrounds.
10. Have you ever been disciplined by any government regulator for unethical or improper conduct or been sued by a client who was not happy with the work you did?
If you are looking to find a financial advisor, enhance the relationship with your current advisor or seek advice on a particular financial goal, I recommend visiting Fidelity Investment website: „Getting Good Advice“ at www.gga.ca. Their interactive guides can help you discover many benefits of working with a financial advisor, to build and maintain a positive and productive relationship.

Pavol Hollosy, Investment Advisor

Kanadskí imigranti vtedy a teraz

Viete, že medzi rokmi 1867 a 1892 patrili imigračné záležitosti Kanady pod Ministerstvo poľnohospodárstva a potom do roku 1917 pod Ministerstvo vnútra?

Viete, že po zjednotení Kanady, tzv. Konfederácii, v roku 1867 bola zriadená sieť imigračných agentov, ktorí propagovali krajinu nádejným imigrantom, predovšetkým z Veľkej Británie, USA a Severnej Európy? Títo sa do I. svetovej vojny zameriavali na farmárov s kapitálom, poľnohospodárskych robotníkov a ženy v domácnosti. Osoby so sedavým zamestnaním, napr. úradníci, neboli veľmi žiadúci. Len tak pre zaujímavosť, jedným z agitačných hesiel bolo: „Men of good muscle who are willing to hustle“ (Statní muži, ktorí sú ochotní rázne konať).

Viete, že v roku 1868 bol zriadený imigračný úrad „Dominion Agency of Immigration“ v Londýne pod vedením Williama Dixona? Vďaka nemu boli potom menovaní ďalší imigrační agenti so sídlami v mestách Glasgow, Belfast a Dublin.

Viete, že v roku 1869 bol vydaný v Kanade Prvý imigračný akt (The First Immigration Act), ktorý bol v roku 1872 pozmenený, nakoľko neurčoval, aké kategórie imigrantov môžu vstúpiť do Kanady? Touto zmenou bol zakázaný vstup kriminálnikom a iným „nemravným skupinám“.

Viete, že v období výstavby transkontinentálnej železnice bol zaznamenaný veľký príliv čínskeho obyvateľstva? Pod tlakom Britskej Kolumbie, ktorej sa tento problém najviac týkal, boli prijaté opatrenia „na obmedzenie a reguláciu čínskej imigrácie“ a neskôr bola aj zavedená tzv. „daň z hlavy“.

Viete, že v rokoch 1870 – 1880 sa začali na juhozápade Winipegu usádzať malé skupiny anabaptistickej sekty, nazývanej Menoniti, ktorí prichádzali väčšinou z Ukrajiny? Vyznačovali sa svojím jednoduchým životným štýlom, výnimočnou pracovitosťou a pacifizmom. Dôvodom ich príchodu bola rusifikácia ukrajinských škôl a vyhlásenie všeobecnej brannej povinnosti, ktorá bola v rozpore s ich presvedčením. Kanadská vláda im v tomto smere poskytla slobodu.

Viete, že do roku 1880, v dôsledku pogromov v cárskom Rusku, utieklo do vtedajšieho Rakúsko-Uhorska veľké množstvo Židov? Ich situácie sa energicky ujal prvý vysoký komisár pre Veľkú Britániu, Alexander Galt, ktorý presvedčil prvého ministra Johna A. Macdonalda o nevyhnutnosti podpory týchto utečencov. Bolo rozhodnuté o ich osídlení kanadského severozápadu, v Manitobe. Tam mali pracovať ako farmári.

Viete, že v roku 1885 bola v Manitobe zriadená imigračným agentom, grófom Pavlom d'Esterhazym, uhorská kolónia? Maďarské a slovenské rodiny tam prišli zo Spojených štátov a usadili sa v blízkosti mesta Minnedosa, Manitoba. Nasledujúci rok gróf d'Esterhazy založil ďalšiu usadlosť, ktorá sa dodnes nazýva Esterhazy, Saskatchewan.

Spracovala Mária Vrabčėková podľa knihy: KNOWLES, Valerie: Strangers at Our Gates; Canadian Immigration and Immigration Policy, 1540 – 1990. Toronto & Oxford, 1992, s. 45 – 53.

Hokejový klub Slovak 1974 v Severnom Vancouveri

Stojaci rad zľava: Daro Brázda, Dušan Berka, Peter Bugár, Laco Ehn, Dušan (John) Bugoš, ???, Juraj Jariabek, Emil Čermák, Tibor Harceg
Kľáčiaci zľava: Fero Kohúčík, Jožko Hevier, Vlado Korec, Roman Kinček, Ludo Liptaj, Ken Kamahashi

V minulom čísle nášho časopisu sme uverejnili fotografiu hokejistov s nadpisom „Záhada č.5 – poznáte ich?“ Viacerí ľudia ma pristavili a povedali, že poznajú Tibora a Emila. Iní poznali Dušana a Romana alebo Fera. Nikto mi však nedal ucelenú odpoveď. Keďže som s určitosťou poznal brankára Romana Kinčeka, dohodol som si s ním schôdzku a navštívil ho „na domácej pôde“.

Tí, ktorí poznáte Romana, mi určite dáte za pravdu, že Roman je priamy, priateľský a spoločenský človek, zábavný spoločník, milovník hudby, zberateľ a všestranný športovec.

Roman spomína

„Tak, čo to chceš vedieť?“ začne hneď po podaní ruky, „O klube Slovak 74? Raz sme dokonca vyhrali aj Severovancouverisku ligu. Musím sa pochváliť, že som vyhral jeden rok aj pohár, ako brankár. Dostal som vtedy pohár M.V.P.“

„Čo to je M.V.P.?“

„Most Valuable Player“. volá Roman z kuchyne.

Počas pripravovania kávy mi povie niekoľko vtipov, naleje štamprlík tvrdého zeleného 62% nápoja dovezeného z Česka. Chutí

to ako Stará Myslivecká s dvojnásobným obsahom alkoholu a pripomína mi to vojenskú službu pri radaroch vo VÚ 3252 v Rožmitáli pod Třemšínem.

„Dušan Bugoš, Bratislavák, mal organizačné schopnosti, a založil klub Slovak 1974. Klub pozostával prevažne so Slovákov. Boli sme spolu takých 5-6 rokov. Za ten čas sa tam pár ľudí vystriedalo. Napríklad obidvaja Benešovi chlapi, John a Frank, hrali za nás, aj Štefan Vranka.“

Podávam mu výťah Slova z Britskej Kolumbie s fotografiou hokejistov a Roman pokračuje.

„V tom zadnom rade, zľava je Daro Brázda, potom Dušan Berka. Vedľa nich je Peter Bugár, on bol doma herec, hrával v detských divadelných predstaveniach, s Mikulíkom a s inými, a ešte aj teraz občas tu hrá divadlo. Potom je Laco Ehn. Ďalší je ten Dušan Bugoš, kapitán, volali sme ho John“ pokračuje Roman, „a ten vedľa, to neviem, toho Dušan privedol zo Simons, aj tohoto posledného v spodnom rade, ten bol Japonec, Ken. A tento ďalší je Juraj Jariabek, potom Emilko Čermák. Vieš, že Emil ešte aj teraz hráva hokej? No a ďalej je náš Tibike.“

Tak sme volali Tibora Harcega. Ďalej, v spodnom rade odľava je Fero Kohúčík. Potom je Jožko Hevier. A kto je ten ďalší?“, pýta sa Roman sám seba. „To je Vlado Korec. Dobrý človek.“

Telefonát

Do toho zazvonil telefón.

„To bude Dušan,“, prorocky oznamuje Roman. „Nechal som mu odkaz, že s ním chcem pospomínať na staré dobré hokejové časy.“

„Servus Dušan, ty žiješ? Mám tu práve pána redaktora toho časopisu Slovo z Britskej Kolumbie. Nevieť či si to videl, je to fantastický časopis, je tam fotografia z nášho hokejového mužstva Slovak 74. Je to tam ako záhada, s otázkou kto je na fotografii. Jožo Starosta, redaktor, ma sem prišiel vypovedať. Chcem sa ťa opýtať na niektoré mená. Ty si robil v Simons, vedľa teba stojí nejaký chlapík, on bol tuším zo Simons, nevieš ako sa volá? A tiež taký Japončík, tuším Ken.“

A začína rozhovor, z ktorého počujem iba to, čo hovorí Roman. Zo spoločného spomínania Dušana a Romana sa vynára niekoľko doplnujúcich informácií, napríklad, že Jariabek robil pošťára a potom odišiel niekde do Kelowny, že ten Japonec bol Ken Kamahashi, že aj Fero Juriga hrával hokej, že Dušan založil klub preto, lebo tu bola skupina Slovákov, ktorí mali radi hokej, tak nech sa naháňajú za čiernym pukom a šíria dobré meno...

Po ďalšej chvíľke výmeny osobných zážitkov sa Roman a Dušan priateľsky rozlúčia so sľubom, že si zavolajú. „Však sa zastav niekedy v kostole, tam si môžeš vyzdvihnúť časopis...“

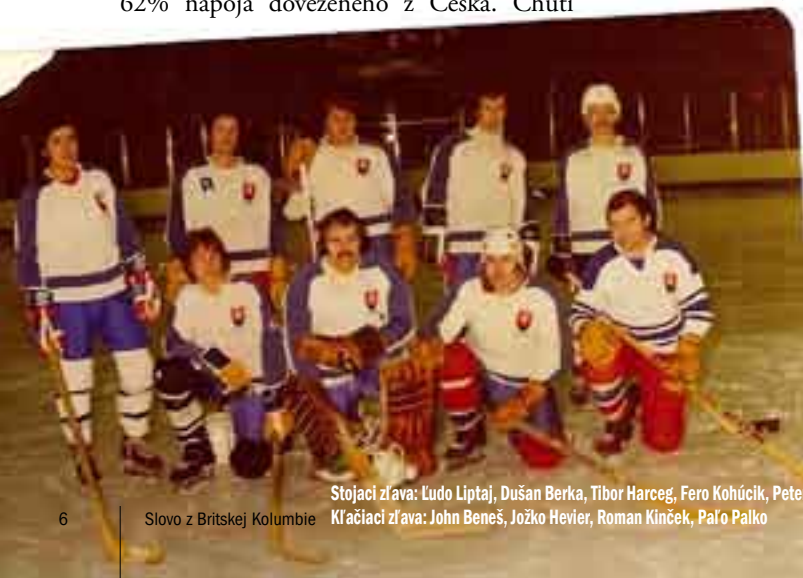
„A Paľo Palko s vami nehrával?“, pokračujem tam, kde sme prestali pred telefonátom.

„Áno, aj on s nami hrával hokej.“

„Spomínaš si na nejaké žartovné príbehy?“

„Peter Bugár ten veľa rozprával s rozhodcom, vysvetľoval mu ako treba písať. Rozhodca ho vydržal počúvať tak 2-3 minúty a potom ho vylúčil... takže sme skoro stále hrali oslabení“. Šibalský výzor na Romanovej tvári prezrádza, že je to jeden z jeho žartovných príbehov, na ktorý sa opakovaným rozprávaním počas posledných 35 rokov nabalilo viacero úsmevných poloprávd.

„Ja som hokej veľmi hrať nevedel, tak som bol brankárom. Keď na nás súperí zaútočili, tak som sa zložil, aj s mojimi chráničmi na ľad, puk som zastavil, naši spravili protiútok,

Stojaci zľava: Ludo Liptaj, Dušan Berka, Tibor Harceg, Fero Kohúčík, Peter B
Kľáčiaci zľava: John Beneš, Jožko Hevier, Roman Kinček, Paľo Palko

Ak máte aj vy fotografiu z tohoto obdobia, ak si spomínate na príhodu zo života klubu Slovak 74, ak chcete pridať svoju spomienku, odozvu, otázku, navštívte www.sk-bc.ca/slovo, vyhľadajte článok Slovenský hokejový klub Slovak 74 v Severnom Vancouveri a pridajte svoj príspevok, alebo pošlite email na jozo.starosta@sk-bc.ca.

súper im puk vzal a zaútočil. Mne však vstávanie z ľadu trvalo trochu dlhšie, takže som bol stále ešte na ľade a mohol som zabrániť gólu. Až po 2-3 útokoch a protiútokoch sa mi podarilo vstať.“

„Vlado Korec bol útočník, bol jeden z najlepších, a vynikajúci strelec. Ten mal strelu. Keď ma pri tréningu trafil do mojich tenkých chráničov, bolelo to 3 dni. No a Fero Kohúčík bol tiež útočník. Ľudo Liptaj hral obrancu. Jožko Hevier hral tiež obrancu. Korčuľoval však ako krasokorčuľiar, tak pomaličky, lahodne. Potom tam bol Tibor, ten hrával zväčša v útoku. Hokejkou zvyčajne dočahoval puk a keď ju mal dobre natočenú, tak aj dal gól. Tibor bol doma zápasníkom, za Dunajplavbu, bol aj majstrom republiky a viacnásobným majstrom Slovenska.“

„Ktorí z týchto hráčov sú stále vo Vancouveri?“

„Dušan Berka, Peter Bugár, Dušan (John) Bugoš, Emilko, Tibor, Fero Kohúčík. Vlado Korec je niekde na Filipínach.“

Pri Ľudovi Liptajovi sme odbočili na tenis a na tenisové turnaje, ktoré organizoval Dušan Benický, ale to by bol zase iný príbeh a iné spomínanie. Stretnutie sme zakončili amatérskou analýzou celosvetovej finančnej krízy.

Zo spomienok pani Bertý Palkovej

„Každý piatok v noci, vlastne v sobotu nadržanom, chodieval môj muž, Pali, z Coquitlamu hrávať hokej do Severného Vancouveru. Či boli cesty zaviate snehom alebo zamrznuté, nič ho nezastavilo. Viackrát som nespala a strachovala sa o nich, aby sa im cestou domov nič nestalo.“

„Prečo hrali tak neskoro v noci?“

„Hala bola veľmi využitá a žiadaná. Jediný čas, kedy severovancouverská liga dostala čas na hranie, bol v sobotu nadržanom.“

„Nemá Pali nejakú fotografiu z toho obdobia?“

„Pozriem“, prisľúbila. Na druhý deň prišla od nej emailom druhá fotografia hokejistov Slovak 1974, na ktorej bol aj Palo Palko, aj John Beneš.

Dušan Berka spomína

„Mnohí z našich hráčov o tom asi nevedia, že Jurko Jariabek už zomrel, asi pred 2-3 rokmi. Na spodnej fotografii prvý stojaci zľava, tam kde máš tie otázniky, je Ľudo Liptaj. A ten Japonec na hornom obrázku nie je Kamahashi, ale Hamagushi. Mám niekde ešte záznamy o činnosti klubu, lebo po Bugošovi som koncom 70-tych a v 80-tych rokoch viedol organizáciu klubu.“

„Takže klub bol aktívny aj v 80-tych rokoch?“

„Ligu sme už nehrali, ale sme si rentovali halu a pravidelne sme sa stretali a hrávali hokej. A po hokeji, na parkovisku sme niekedy hrali futbal.“

„Boli medzi vami aj 'profesionáli'?“

„Emil Čermák hral doma na Slovensku II. ligu, hral aj v rakúskej lige. Po príchode do

Vancouveru dokonca bol aj v tréningovom tábore Vancouver Canucks. Určitý čas hral aj v Industriálnej lige. Vlado Korec hral doma za dorast Slovanu Bratislava. Počas emigrácie prešiel cez Švédsko, kde tiež hral hokej. Skončil v semi-profesionálnej lige kde hral určitý čas za Fenix Road Runners.“

„Aká je tvoja najkrajšia osobná spomienka na Slovak 1974?“

„Hrával s nami aj jeden Kanadan, Reg. Mal 4 sestry. Boli sme dobrými priateľmi. Nazýval ma 'adopted brother'. Keď sa ženil, pozval ma za družbu. Bolo to 8. septembra 1979. Tam som sa zoznámil s jednou z jeho sestier, ktorá sa stala mojou ženou. Dodnes spolu žijeme v šťastnom manželstve.“

Fero a Tibor spomínajú

Pre Fera Kohúčíka je jednou z najpretrvávajúcejších spomienok na hokejové zápasy spomienka na to, ako si veľakrát po hokeji zahrali futbal na parkovisku. Niekedy aj niekoľko hodín, do rána.

Tibor Harceg zase iba sucho skonštatoval: „Hral som v treťom útoku spolu s Jariabkom a Petrom Bugárom. Vyslúžili sme si meno 'údržbári'. Peter vždy po návrate z ľadu na striedačku vyhlásil, 'Gól sme nedali, ale ani sme nedostali!'“

Peter Bugár vo svojom email píše

Ako vidím, mená tam už máš všetky, len toho jedného, zatiaľ bez mena, si ani ja neviem spomenúť. To, čo Roman hovorí o mne, nuž, tak trochu pravdy v tom hádam bude, lebo bez toho by žartíky nevznikli. Možno sa tak raz stalo a potom z toho vznikla takáto bájka...

Pravda je, že najväčšiu zásluhu mal na organizácii tímu Dušan Bugoš a neskôr hodne pomáhal aj Dušan Berka. Keď prišli chlapci z Toronta, rozprávali ako tam hrali za Slovenský tím Tatran - myslím, že to boli Brázdovci, Ľudo Liptaj, Pišta Vranka a ďalší. A tak sa stalo, že my, Vancouverští Slováci-športovci sme sa nechceli nechať zahanbiť a už sme sa v tom viezli. Podaktorí, ako ja, Laco Ehn, Dušan Bugoš a ďalší, sme hokeja na ľade doma veľa nenahráli, ale iní boli zase veľmi dobrí hokejisti. A tak ten náš hokej aj zpočiatku vyzeral. Myslím však, že sme sa časom dosť zlepšili, lebo každý z nás sa snažil akoby sme boli národným mužstvom.

Treba sa zmieniť, že Emil Čermák bol vynikajúci hokejista - veď doma hral druhú ligu za Žilinu. Vlado Korec, „roadrunner“, bol tiež vyslúžilec dorastu Slovana a myslím, že aj trénoval s nejakým profesionálnym tímom v Amerike. Ľudo Liptaj a Štefan Vranka, Fero Kohúčík, Dušan Berka tiež hádam doma hrávali za nejaký dorast, takže opory sme mali. No a my ostatní sme nejakú sekundovali. Roman Kinček sa naučil chytať, takže nás kedy-tedy aj podržal. Jožko Hevier, ten hrával s takou krátkou, hádam detskou, hokejkou

a väčšinou ju držal v jednej ruke ako Jánošík. John (Dušan Bugoš) toho veľa nenabruslil, aspoň nie zpočiatku, tak sa dal do prvého útoku s Emilkom, postával pred bránkou a Emil mu tak krásne nahrával, že John dával góly až sa všetci čudovali.

Nám však na štýle veľmi nezáležalo - hlavne že sme športovali, mali zábavu a propagovali našu slovenskú hokejovú hrdosť. Niekedy nám ten hokej nestačil, veď sme boli mladí a plní energie, tak sme po hokeji zapli svetlá na autách a hrali na „parking lote“ futbal ďalších pár hodín. Alebo sme si spravili súťaž v skoku do diaľky alebo v trojskoku, ak sa dobre pamätám.

Veru, boli to časy, ktoré sa už nevrátia, ale spomienky zostanú s nami navždy. Mnohí z nás v hokeji pokračovali dlhé roky po tom, čo sa náš klub rozpadol, a veru ani dnes neviem ako a prečo. Ľudo Liptaj, Emil Čermák, Fero Kohúčík, a možno zopár ďalších, hrávajú dodnes. Ja som tiež hrával nepretržite až do minulej sezóny (viedol som svoju hokejovú skupinu asi 16 rokov), ale dnes už len kedy-tedy. Na budúcu sezónu začnem zase, len si musím nájsť nejakú partiu svojich rovesníkov, pretože so synmi niektorých našich rovesníkov (Benického Ben a Juan, Hampejzov Láda) my starší už nestačíme. Ale keby sme boli o trochu mladší... to by sme im ukázali!

Slovo Slovákom súcim na slovo

Miestny časopis slovenskej komunity z konca 70-rokov (myslím, že to bolo Slovo Slovákom súcim na slovo) napísal:

Hokejové Mužstvo Slovak 1974 skončilo sezónu 1977-78. V sezóne odohralo 25 ligových zápasov a v celkovej tabuľke skončilo na štvrtom mieste. Mužstvo nastriehalo 114 gólov, čo je v priemere 4.6 gólu na zápas. Najlepším strelcom bol Š. Vranka s 20 gólmi a najhodnotnejším hráčom – Most Valuable Player – bol brankár R. Kinček.

Čo dodať na záver?

Spoločný osud slovenských imigrantov z roku 1968, pocit národnej spolupatričnosti, láska k športu a hlavne k hokeju ich dali dohromady. Vytvorili kolektív, v ktorom mali veľa spoločného. My, služobne mladší imigranti, môžeme iba dosvedčiť, že ich priateľské vzťahy trvajú dodnes. Je to však ovocie koreňov, ktoré siahajú 40 rokov do minulosti.

Jožo Starosta

Zálesáci

Do lesa vchádzame už za súmraku. Tuki ma postrkuje dopredu a nedôverčivo obracia hlavu na všetky strany. Tabule: „Pozor na medveď“ sme si pre veľkú tmú ani nevedeli prečítať. Na Tukiho doliehala vyššia poloha a divokejšie prostredie, čo sa prejavovalo uňho takým hlasným fučaním, že som sa neraz musel obrátiť, či naozaj nie je za nami nejaký fuňo. Pod zámienkou, že je veľká tma, pustil som ho pred seba, aby som si bol načíslom, že od chrbta nič nehrozí.

Neskoru v noci sme dorazili na príjemnú planinku, obklopenú bizarnými tvarmi vápenca, posplietaného ako veniec okolo jazierka.

Prvá noc prešla pokojne. Len občasné chrápanie prerušilo nočnú idylu. Na druhý deň sme sa zobudili do ohnivého kotúča a povedačky o medveďoch nás prestali strašiť. Tuki dokonca vyhlásil, že ak tu medveďov niet, aspoň sa ne zahráme. Čochvíľa zmizla jeho robustná postava v neďalekej kosodrevine, aby sa zmenila na divého medveďa. Jeho škrekry sa mi páčili dovtedy, kým so ho nezazrel na pokraji čistinky, bledého v tvári, ako napínal všetky motory v nohách.

Človeče, tam je fakt medveď – stihol vykokať a opýtal sa, čo teraz?

Vbehli sme do žltého stanu ako sliepky do kurína a krčiac sa uprostred nadával som na našu biednu muníciu. Dva zálesácke nože, kanistra benzínu a rúči kyjak mi pripomenuli, pred akou ťažkou úlohou stáli naši predkovia. Hluk kamennej lavíny prerušil moju meditáciu.

No to ma podrž – zastonal Tuki – ten darebák maco sa sem ešte zvezie.

Hlasné fučanie okolo stanu, ktorý, ako sa zdalo, bol priveľkým hltom aj pre maca, nás na dlhší čas umlčalo. Keby tak bol poruke fotoaparát, to by bola pamiatka. Vystavil by

som ju vedľa výstražných tabuliek. Aspoň by ľuďom prešla chuť posmievať sa medveďom, čo i len v duchu. A pod to by som napísal: My, ľudia, máme všetky zvieratká radi, najmä vás, medvede.

Tukiho šepot prerušil prúd mojich obrazov. Čo ak je to len taký malý maco a fučí, lebo má astmu. Aj on môže byť chorý, nie? Zakončil svoju meditáciu s pukušiteľskými slovami: tak sa presvedč, prosím ťa! Pomyslenie, že by som sa mal zúčastniť privítacieho ceremoniálu, o ktorom neviem povedať, ako sa skončí, nám odvahy nepridalo.

Sedeli sme učupení s ustrnutými chrbtami a so sarajevskými nožíkmi v ruke, ako keby sme boli chceli prekonať celú armádu dobrodruhov.

Úsvit nás prebudil napoly bedliacich a spolu driemajúcich. Cez oblôčik sme s radosťou zistili, že náš obdivovateľ odišiel. Tiahnuce mračná nám pomohli. Bez slova a za vzájomných rozpakov začali sme sa baliť, utvrdzujúc sa, že príde zlé počasie a že nemá zmyslu tu ostať. Neviem, či sme si povedali pravú príčinu, prečo sme sa ponáhľali.

Cesta bola krátka. Vidina dobrého piva a bezpečia nám dávala krídla aj pre naše 40 funtové batohy. Odtvtedy vždy, keď prechádzam okolo výstražných tabuliek, radšej si ich tri razy prečítam a v prípade pochybnosti dám prednosť pochodu po lesknucej sa diaľnici v ústrety novým dobrodružstvám.

B. M. Brázda, Zborník poviedok Začiatok cesty.

Príbehy z nášho

Dni na hospodárstve nám plynuli rýchle. Pracovné dni na univerzite začínali o 8:30, končili o 4:30, niekedy s večernými kurzami o 9:30. Cesta domov dlhá 25 km v zimnom období plnom víchric, krutej zimy a námrazy, nás úplne vyčerpala. A to ešte nebol čas na odpočinok, čakalo nás ešte naše stádo kráv. Najhoršie bolo napájanie dobytky, keď pri -30 C zamrzli automatické napájadlá. Naše kravky (už sme ich mali asi osem), keď zbadali v noci približujúce sa osvetlené auto, húfom bežali k napájadlu. Starostlivý gazda nevkrôčil do domu kým všetky nenapojil do sýtosti. Bol to život plný práce a zodpovednosti. Oddych nebol ani počas weekendov, stále boli nejaké opravy, nápravy, doplnky, jedným slovom povinnosti. Dobiehali sme neúnavne stratené roky a stratené imanie z pôvodnej vlasti.

Ale keď prišlo leto a dovolenka, náš Volkswagen - Vestfalia nás zaviezla na krásne miesta Kanady, USA a Mexika. Radi sme mali život v campe a ešte radšej spoznávanie nových miest. Campy boli na vysokej úrovni: čisté hygienické zariadenia, pomerne veľký súkromný priestor v lesíku so stolom, lavicami a ohniskom, večerné prednášky najmä o okolitej prírode spojené s prehliadkou diapozitívov podávané vysokoškolskými študentmi, alebo odborníkmi, nočné ticho zabezpečené políciou.

Boli to krásne zážitky, zostalo nám z nich mnoho spomienok a fotografií. Lenže pri návrate domov sme sa pravidelne vracali s tým istým pocitom a s tou istou vetou: „všade dobre, ale doma najlepšie.“ Vážili sme si svoj domov, bol to plod našej práce, našej snahy, našich mozolov. Boli sme ešte pri sile a za manuálnu prácu sme sa nehanbili. V našej novej vlasti sme si vysoko hodnotili možnosť, že aj čestnou a usilovnou prácou sa dalo dopracovať k pomerne dobrému životu.

Týmto úryvkom som chcela len naznačiť náš spôsob života a postoj k nemu. Teraz sa vrátim k niekoľkým zaujímavým príbehom okolo nášho stáda.

Šiesty zmysel

Bol pokojný letný večer, okolo prednej časti domu sme mali vysadený záhon práve rozkvitnutých delfinií, ktoré som ošetrovala. Neďaleko za plotom sa pásla spoločne celá skupinka našich kráv. Zrazu ma vyrušil ich neobyčajný blakot, na to strnulé ticho, akoby počúvali, a po niekoľkých sekundách sa všetky

poľa

prudko rozbehli do maštale. Čudné správanie, pomyslela som si. Nemusela som dlho čakať na vysvetlenie. O pár minút sa prihnal úžasný víchor, ktorý strhol stoličky z balkóna, kvetináče, riny z domu, odpadové koše - a všetko, čo nebolo dobre pripevnené, lietalo vo vzduchu. Šiesty zmysel, vynikajúci sluch alebo strach z neznámeho, tak sme si vysvetľovali reakciu nášho stáda, ktoré zostalo dlho skryté pod prístreším.

Kravské radovánky

Bolo tiché letné nedeľné ráno, keď sa od mesta oblohou ťahali smerom k nám skupiny farebných balónov. Spočiatku sa naše kravky zhrnuli tesne k sebe a uprene pozerali na blížiac sa balóny, potom sa o zlomkrky rozbehli poľom k plotu akoby ich chceli privítať a čakali kým sa nepriblížili. Keď balóny pokračovali v lete nad ich hlavami, rozbehli sa ich sledovať. Ich beh bol nevidaný, dvíhali chvosty, cválali ako kone, vyhadzovali zadné nohy a hádzali hlavami. Bolo nám jasné že sa tešili, že mali z nich veľkú radosť. A my tiež zábavu do popuku!

Kravský tanec

Bola neskorá jeseň. Časť pozemku kde sa stádo väčšinou páslo nemalo už dostatok pastvy. Gazda sa preto rozhodol previesť ich na druhej strane pozemku kde bola tráva nespasená, pretože tam boli včelie úle. Stádo sa pustilo s chuťou do pasenia. Neskôr, keď si naplnili bachory, väčšina kráv zaľahla prežívať, ale všetečná Jahoda sa rozhodla zájsť k úľom, poškrabať si svrbiace miesta o jeden z nich. Oprela sa oň svojím bruchom a súchala ním hore - dole, kým úľ nezvalila. Rýchlo jej prešiel blažený pocit zo škrabania, keď sa z úľa vyrojil roj a stovky ba tisíce včiel začali púšťať žihadlá do jej kožucha. Jahoda sa bránila nevidaným tancom, skákala do výšky, do prava i ľava, kým sa nerozbehla poľom do najvzdialenejšieho kúta. Ostatné stádo sa spočiatku prizeralo, ale čoskoro sa pustilo do tanca i ono.

Tráva okolo úľov zostala nespasená. Kravy mali pred včelami rešpekt.

Marta Styk

Slovenská ľudovka v Coquitlame

*Tuntsuy tuntsuy veekrootsai
Len me piyetskoo nyezrootsai
Dobra pyetska na zeemoo
Nyema kazhdee pereenoo*

*Stoyee voyak na vartye
Vrosterhanom kabatyeh
Odh večera dorana
Rohsa nanyho padahla*

*Malla somm ya rookavtseh
Dalla somm eebb tsgiantseh
Tseeganechkoh maloochkah
Preecharuy me seenechkah*

Pre tohoročný jarný koncert dirigent vybral piesne z rôznych kútov sveta. Budeme spievať indickú pieseň Dravidian Dithyramb, japonskú Sakuru, brazílsku Tres Cantos Nativos, pieseň Sorida zo Zimbabwe, Eň z Malajska a mnohé iné.

Poprehŕňal som rôzne krabice, ktoré sa nám pri viacnásobnom sťahovaní zachovali a našiel som tri slovenské ľudové piesne v štvorhlasnom prevedení: „Horička zelená“ zo zbierky nebohého svokra-učiteľa, „Starosloviensky Otčenáš“, ktorý tu zanechal Zbor Slovenských Učiteľov asi pred 12 rokmi a „Tancuj, tancuj, vykrúčaj“

v úprave J. Valacha, pieseň, s ktorou vranovská Ozvena očarila minulé leto divákov Britskej Kolumbie.

Dirigent Coquitlamského Choralu si z ponúknutých slovenských piesní vybral Tancuj, tancuj. Keď sa speváci pokúšali vyslovovať prýkrkrát slová tejto slovenskej piesne, hoci rôzne vykrúcali jazyk i pery, vo zvukoch, ktoré vydávali, bolo len horko-ťažko rozoznať artikulovaný rečový prejav. Keď som im však dal do rúk „anglický“ prepis výslovnosti, nielen že sa im vyjasnila tvár, ktorá bola zvráskavená viac ako slovenský text plný mäkkeňov a dlžňov, ale tiež slová piesne by boli zrozumiteľné aj novoprišlému slovenskému emigrantovi. A keď začali spievať tra-la-la-la, aj ten najväčší slovenský hudobný kritik by ich považoval za podpolianskych spevákov.

Neveríte? Pridite sa presvedčiť na vlastné oči a uši. Coquitlamský Choral bude spievať „Tancuj, tancuj, vykrúčaj“ **v sobotu 2. mája 2009 o 19:30 a v nedeľu 3. mája 2009 o 14:00** v kultúrnom stredisku „Evergreen“ na Pinetree v Coquitlame. JS

Prečo sme sa takto spoločne lopotili?

Chodím do speváckeho zboru, ktorý nesie meno Coquitlam Choral. Coquitlam je mestečko, časť Veľkého Vancouveru (ako Dúbravka v Bratislave). Coquitlam Choral je spevácky miešaný zbor, ktorý má 55 členov. Sú to poväčšine starší speváci, Kanaďania, s rôznymi kultúrnymi a národnými koreňami, od Číňanov, Kórejcov, Filipínčanov, Írov, Nemcov, cez „bielych“ kanadských starousedlíkov až po jedného Japonca, jedného Slováka a jedného dirigenta, ktorého otec bol maďarským utečencom.

Teatro Tatro from Slovakia at Cultural Olympiad 2010

„The Magical Theatrical Vending Machine“ performed by Teatro Tatro, Slovakia's amazing theatre group. This exciting entertainment project is commissioned specifically for Cultural Olympiad 2010 - an old rustic truck transformed into the mobile stage of „The Magical Theatrical Vending Machine“, „dispensing“ pre-programmed live theatrical/pantomime/puppetry sketches depicting the Olympic Winter Games.

The truck will be hand-painted, with its flat-bed becoming the vending „magic box“. The stage will be partially on the truck itself and partially in its immediate vicinity. The truck could be stationed in any venue - indoors or outdoors, on a square, in a mall, amphitheatre, stadium, etc. During the interactive and audience-driven performances, the members of the audience will be invited to choose from a menu (as in a vending machine) of the many pre-programmed scenes, all related to the Winter Olympic Games Vancouver 2010 and celebrating the culture of the different participating countries.

Most of the Game's disciplines, as well as the majority of the countries participating in the Games will be represented in short sketches presented by live actors, projections, puppets, stilt walkers, music, special effects (eg. snow, fog, rain), and other visual arts. After an audience member selects a specific button

(for example, ice hockey, Canadian skiing team, speed skating, Iceland's delegation etc.), the truck will open up as a magic box (a simplified mobile „Laterna Magica“) and provide a specific stage for the selected sketch.

Ondro Spisiak will prepare and direct the show, using a nucleus of his principal performers. All technical aspects, equipment and set design (under supervision of Fero Liptak) will be prepared in Slovakia and transported to Canada. For more information about the Teatro Tatro visit www.teatrotratro.sk.

Vancouver 2010 Cultural Olympiad is a celebration of the contemporary imagination. A series of three multidisciplinary festivals that grows in scope and scale from 2008 through 2010, this is the first time the Olympic Winter Games have hosted a Cultural Olympiad two years before Games time.

The Cultural Olympiad will have something for everyone. Working in close partnership with the creative community, this amazing showcase of Canadian and international arts and popular culture will feature an unparalleled variety of music, dance, theatre, visual arts, film, outdoor spectaculars and digital media experiences, as remarkable and diverse as our planet itself.

There are many ways to be a part of this unique opportunity: be a recognized sponsor, find a sponsor, provide a donation and billet a performer, help with promotion/website - any support is welcome! We are counting on our community to support this unique production and contribute to its great success. Help us to place Slovakian culture at the centre of the Cultural Olympiad 2010. For more information about the project, sponsorship, and how to participate please contact the producer of the show: Marika Kovalcikova at +604.618.6724 or marikaproductions@shaw.ca.

Udalosti

21. marca, 8pm

Jozefovská zábava

V „Jaycee House“ 1251 Lillooet Road, North Vancouver, Exit 22 from Second Narrows Bridge. Vstupné je \$12. Hrá Kapela Hubertus. Info: Zdenka (604) 929-6350 alebo rasto@shaw.ca.

29.-31. marca

Slovenská delegácia na 8. Svetovej konferencii o športe a prostredí

Prezident Slovenského olympijského výboru p. F. Chmelar spolu s podpredsedom vlády SR p. Jánom Mikolajom sa zúčastnia svetovej konferencie o športe. Na konferencii bude mať výstavu slovenský fotograf p. Filip Kulišev, www.amazing-planet.com.

Každé 2 roky sa zástupcovia rôznych štátov stretávajú na tejto konferencii, ktorú zvoláva Medzinárodný olympijský výbor v spolupráci s Organizáciou Spojených Národov a jej Programom o prostredí. Konferenciu vo Vancouveri (www.wcse2009.com) organizuje nadácia GLOBE (www.globe.ca).

5. apríl, 1pm

Veľkonočný jarmok

Organizátori pozývajú všetkých šikovných a zručných krajanov a drobných podnikateľov do Jaycee House, ktorí majú záujem predstaviť na Jarmoku svoj talent alebo výrobky. Info: Zdenka (604) 375 550, (604) 0307 0878, czechrose@hotmail.com.

9.-12. apríl

Veľkonočné Sviatky

V kostole sv. Cyrila a Metoda, 472 East Ave, New Westminster, budú obrady

Veľkonočného trojdňa a Veľkonočnej nedele nasledovne:

9. apríl - Zelený Štvrtok 19:00

10. apríl - Veľký Piatok 15:00

11. apríl - Biela Sobota 21:00

12. apríl - Veľkonočná Nedeľa 9:00 (anglická sv. omša) a 11:00 (slovenská sv. omša). Viac informácií sa môžete dozvedieť u správcu fary, Rev. Juraja Kopanického, tel. 604-526-7351.

2.-3. máj

Coquitlam Chorale

Spevácky zbor Coquitlam Chorale bude spievať „Tancuj, tancuj, vykručaj“ v sobotu 2. mája 2009 o 19:30 a v nedeľu 3. mája 2009 o 14:00 v kultúrnom stredisku „Evergreen Cultural Centre“, 1205 Pinetree Way Coquitlam, BC, (604) 927-6550. Okrem tejto slovenskej ľudovky v úprave J. Valacha, Coquitlam Chorale zaspieva mnohé iné piesne národov z celého sveta.

May 30th

EuroFest '09

We are now taking applications for volunteers that would like to be involved with the May 30th 2009 Festival. The next EuroFest Meeting will be on Monday March 16th 2009 from 7pm to 9pm, at the

Scandinavian Centre, 6540 Thomas Street, Burnaby. Visit www.eurofestbc.ca.

Every Monday and Saturday

Najlepšie zo Slovenskej televízie

„The best of Slovak television“ - Weekly on Mondays & rebroadcast on Saturdays 3:00 - 3:30 PM. A delightful cross-section of Slovak television documentaries, entertainment and talk shows. Shaw Multicultural Channel Cable 119, Cable 65 or Cable 51.

Marec

Slovak Heritage Live

Vyšlo jarné číslo časopisu Slovak Heritage Live, ktoré vydáva Vladimír Linder (vlinder49@shaw.ca).

Každá nedeľa

Kostol sv. Cyrila a Metoda

V našom kostole sv. Cyrila a Metoda, sú pravidelné sv. omše každú nedeľu, o 9. hod. ráno anglická a o 11. hod. dopoludnia slovenská sv. omša. Každý štvrtok o 19. hod. môžete stráviť chvíľku ticha pred vyloženou Oltárnou Sviatosťou a započúvať sa do vlastných myšlienok. Počas pôstneho obdobia, t.j. do 11. apríla, každý piatok o 19. hodine, sa môžete v našom kostole zúčastniť krížovej cesty.

Plan B meeting

Vo štvrtok 18. februára sa vo Vancouveri v reštaurácii Plan B, 1144 Homer St. stretli slovenskí krajanovia s vedúcim výpravy SR na ZOH 2010 Igorom Nemečekom a generálnym sekretárom SOV Jozefom Libom. Stretnutie viedol honorárny konzul SR vo Vancouveri, ktorý súčasne zastáva úlohu slovenského olympijského atašé pre ZOH 2010.

Na stretnutí páni Liba a Nemeček oboznámili prítomných krajanov, zo dvestiatky ktorých sa zišli v „slovenskej“ reštaurácii Plan B, s úlohami a plánmi slovenskej výpravy na ZOH 2010 (pozri tiež www.olympic.sk). Prítomní krajanovia prisľúbili pomoc slovenskej výprave počas olympijských hier, každý podľa svojich možností, či už vo Vancouveri alebo na Whistleri, kde budú prebiehať olympijské súťaže.

Záhada č. 6

- 1) Z akej krajiny je táto fotografia?
- 2) Čo reprezentuje tento znak?
- 3) Na akom objekte je tento znak namaľovaný?

Pošlite nám svoje odpovede a spätnou poštou adresu. 5-tim riešiteľom pošleme kompletný 1. ročník a dve čísla 2. ročníka nášho časopisu Slovo z Britskej Kolumbie. Vaše odpovede pošlite na jozo.starosta@sk-bc.ca. Alebo navštívte www.sk-bc.ca/slovo, prihláste sa, choďte na Číslo 6, Záhada č. 6 a pridajte váš »comment« so správnou odpoveďou.

Predplatné

Ponúkame plnofarebné výtlačky Slova z Britskej Kolumbie, ktoré Vám pošta doručí priamo do domu. Ročné predplatné na 4 čísla spolu s poštovným je: \$24 pre Kanadu, \$28 pre USA a \$36 pre ostatné krajiny sveta. Váš šek splatný na meno Jozef Starosta pošlite na adresu Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Place, Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada.

Toto číslo sponzorovali:

Ústav pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Torra Enterprises Ltd.
Plan B

Dr. Viktor Neumann
Milan Mikulica (MILANO)
Sinclair Travel

Časopis Slovo z Britskej Kolumbie si môžete vyzdvihnúť u týchto našich distribútorov:

Redakcia časopisu, 2690 Burnside Pl, Coquitlam BC, V3E 1A2, tel: 604-944-1554, Slovenský Kostol sv. Cyrila a Metoda, 472 East 8th Avenue, New Westminster BC, V3L 4L2, tel: 604-526-7351, Slovenský Honorárny Konzulát, 2nd floor, 247 Abbott Street, Vancouver BC, V6B 2K7, tel: 604-618-8520, Dr. Viktor Neumann, Family Physician, 210-Oakmond Medical Centre, 809 West 41st Ave., Vancouver BC, V5Z 2N6, tel: 604-261-7521, Dr. Etela Neumann, Family Physician, 302-2620 Commercial Drive, Vancouver BC, V5N 4C4, tel: 604-873-5561, Peter Husar - Sinclair Travel, 144-757 West Hastings St., Vancouver BC, V6C 1A1 tel: 604-682-1720, Plan B, Lounge and Eatery, 1144 Homer St., Vancouver, tel: 604-609-0901, Helen Maros, Legacy Hair Studio, 2345 Clarke St., Port Moody BC V3H 1Y9, tel: 604-512-0925, Dr. Viera Carnogursky, Fleadfood Park Dental Centre, 503-15950 Fraser Hwy, Surrey BC, V4N 0X8, Stuart F. Crown, Certified General Accountant, Suite 245-550 6th St. New Westminster BC V3L 3B7, www.crowncoinc.com, 604-520-0434, Ultimate Collision Repairs, 2760 Aberdeen Ave, Coquitlam, BC V3B 1A3, www.ultimatecollision.com, (604) 944-6000

Chcete sa aj Vy stať distribútorom nášho časopisu? Chodí k Vám zákazníci alebo navštevníci, ktorí rozumejú slovensky? Ak Vaša odpoveď je „áno-áno, dajte nám vedieť. Vo Veľkom Vancouveri vám doručíme 10 ks nášho časopisu „na skúšku“ zadarmo. Pre väčšie množstvo alebo do iných častí sveta, spravíme vzájomne výhodnú dohodu. Skúste a presvedčte sa, či Vám Slovo z Britskej Kolumbie pritiahne nových zákazníkov a navštevníkov.

Slovo z Britskej Kolumbie, druhé číslo, druhý ročník, Jar 2009. Slovo z Britskej Kolumbie je neoficiálny časopis slovenských komunit žijúcich v Britskej Kolumbii v Kanade. Časopis vydáva skupinka Slovákov žijúcich v okolí Vancouveru pod vedením Joža Starostu (tel: (604) 944-1554). Vychádza 4 krát do roka v počte 1,000 kusov. Adresa redakcie: Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Pl., Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada

Redakčná rada:
andrej.dobos@sk-bc.ca
daniel.behan@sk-bc.ca
jozo.starosta@sk-bc.ca
Grafická úprava:
Daniel Behan, pixelplus.sk

Autori príspevkov v 6. čísle: maria.eskut@sk-bc.ca, jozo.starosta@sk-bc.ca, marcella.krupa@sk-bc.ca, bystrik.brazda@sk-bc.ca, jana.jurkovicova@sk-bc.ca, pavol.hollosy@sk-bc.ca, maria.vrabceková@sk-bc.ca, natasa.nagy@sk-bc.ca, marta.styk@sk-bc.ca, andrej.dobos@sk-bc.ca
Na 6. čísle tiež spolupracovali: jelena.sabova@sk-bc.ca, rozalia.starosta@sk-bc.ca

Chcete odobrať náš časopis elektronickou formou? » Pošlite email na subscribe.slovo@sk-bc.ca

Chcete viac informácií o možnosti sponzorovania? » Pošlite email na sponsor.slovo@sk-bc.ca

Chcete uverejniť váš príspevok? » Pošlite ho na slovo@sk-bc.ca

e-mailová adresa redakcie: slovo@sk-bc.ca. Pre ďalšie informácie navštívte www.sk-bc.ca/slovo

Redakčná rada publikuje všetky informácie v časopise Slovo z Britskej Kolumbie v presvedčení, že sú pravdivé. Redakčná rada neberie na seba zodpovednosť za prípadné nepravdivé alebo dokonca nepravdivé informácie. Ďakujeme za vašu podporu.

Časopis „Slovo z Britskej Kolumbie“ vznikol s podporou Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí.
<http://www.usz.sk>

Garibaldi Neve

Veľkonočná tradícia

Počas posledných pár rokov sa stalo nepísanou tradíciou previesť okolo Veľkej Noci skupinu 30-40 nadšencov cez snehové polia Garibaldi Neve, rozprestierajúceho sa medzi Elfin Lakes na južnej a Garibaldi Lake na severnej strane.

Keď je ľahšie ísť hore

Po skorom odchode z Vancouveru a prvých 12 kilometroch na lyžiach obedujeme v útulku na Elfin Lakes. Za útulkom opúšťame dobre vyšľapané chodníky a začíname si raziť vlastnú cestu k Ring Creek.

Všetci vieme, že by sme mali sledovať starú cestu čo sa mierne zvažuje od útulku až k potoku na konci doliny. Pod niekoľkými metrami snehu sa nám však cestu nielenže nikdy nepodarilo nájsť, ale z nejakého dôvodu každý rok namiesto mierneho klesania výšku naberalme - a keď sa dostaneme na koniec doliny tak sme o pár sto metrov vyššie než by sme mali byť.

Žiaľ, to potom znamená pomalý zostup po lavinóznych svahoch. Napredovať treba s veľkými rozstupmi, tak aby nikdy nebol viac ako jeden človek vystavený nebezpečenstvu, zatiaľ čo ostatní ho sledujú z relatívneho bezpečia hustého lesa, pripravení kedykoľvek zasiahnuť.

Na druhej strane doliny vystúpime po miernych svahoch na Bishop Glacier, kde si tesne pred zotmením rozložíme tábor s výhľadom na Mamquam Peak na jednej a Garibaldi Mountain na druhej strane.

V mlieku

V nedeľu nás čaká prechod po Neve, popod výstižne pomenované štíty Tent a Shark Fin, dole po Sentinel Glacier, až k zamrznutému Garibaldi Lake. Za jasného počasia je to veľmi príjemný terén, ale za hmly sa situácia značne zmení. Vpravo či vľavo, dole či hore

- všade je všetko úplne rovnaké, čisto biele, bez akéhokoľvek náznaku kde je obloha, zem, horizont, či sa svah zvažuje jedným smerom alebo druhým.

V takejto situácii vodca musí postupovať veľmi opatrne, doslova „ohmatávať“ terén pred sebou. Tí, čo ho nasledujú aspoň vidia stopy v snehu. Vodca skupiny je však odkázaný na hádzanie malých snehových gulí pred seba a odhadovanie terénu podľa stôp čo zanechajú. Mnohí však toto môžu robiť len pár minút a potom sa im začne točiť hlava, zdvíhať žalúdok a musia sa zaradiť do stredu skupiny.

Stalo sa aj, že vodca skupiny ostal trochu menej opatrný, rozbehol sa - a zrazu sa preboril cez naviaty sneh a začal padať do prázdna. V tomto prípade, našťastie, bol pád len niekoľko málo metrov do hlbokého záveju, nespôsobil žiadnu lavínu a v priebehu ani nie pol hodiny sa celá skupina znovu spojila.

Inokedy sa k nám s úľavou pridalo zopár stratencov čo sme ich bez mapy, kompasu alebo GPS našli bezradne sedieť v hustej hmle uprostred ľadovca, bez najmenej predstavy o tom, ktorým smerom pokračovať. Našťastie mali dosť duchaprítomnosti a nepokračovali úplne na slepo. Ak sa tu totiž človek vyberie zlým smerom, ľahko sa ocitne v ľadopádoch nad North Pitt Glacier - a ako už meno naznačuje, to je miesto ktorému sa treba radšej vyhnúť.

Garibaldi Lake

Pod Sentinel Glacier terén zrazu ostane rovný ako dlaň - to prekračujeme 6 kilometrov dlhé Garibaldi Lake.

Pre tých, čo križujú rozľahlé zamrznuté jazero po prvý raz, je to veľmi zaujímavý pocit: výhľad zo stredu rozľahlého jazera sa mení len nesmierne pomaly a človek má pocit že beží na tom istom mieste.

Teoreticky, ak fúka správny vietor, prechod po jazere si možno uľahčiť použitím stanu ako improvizovanej plachty. Ukazuje sa však, že bez dostatočnej praxe sú tieto pokusy dosť beznádejné a nadšení experimentátori väčšinou skončia naháňaním rôznych častí svojich stanov po jazere.

O vatrách a lyžovaní

Na druhej strane jazera sa všetci stretneme na neskorý obed a pokračujeme popri Lesser Garibaldi Lake a Barrier Lake na serpentíny nad Rubble Creek. Keby tieto serpentíny boli na začiatku, myslím že nikdy nikoho nepresvedčím aby vo výlete pokračoval. Takto však niet inej možnosti, alebo pár hodín lyžovania po úzkom, strmom a zľadovatelom chodníku, alebo dva dni späť cestou, po ktorej sme práve prišli. Tak to povieme nováčikom na začiatku serpentín. To, že posledných pár kilometrov budú musieť ísť po svetle lúčov, s lyžami nie na nohách ale na batohoch, si necháme na neskôr.

Pre pár rokmi bola z toho zostupu jedna dievčina tak znechutená, že sa zastrájala spraviť vatra a slávnostne spáliť všetku svoju lyžiarsku výstroj na znak že v zime do hôr už nikdy nepôjde. Vatra sa však nekonala, a dievčina odvtedy zlyžovala hory, na ktoré sa ja asi v živote nedostanem. A teraz si vlastne nevie predstaviť, že by mohlo byť aj inak.

Andrej Doboš

Milan Stefancik
604-644-4987

Prudential

Sussex Realty
2397 Marine Drive
West Vancouver BC V7V 1K9
Bus 604-925-2911 Fax 604-925-3002
Email: mstefancik@shaw.ca
www.milanstefancik.com

An independently owned and operated broker member of The Prudential Real Estate Affiliates, Inc.
A Subsidiary of The Prudential Insurance Company of America.

PlanB
LIVING LIFESTYLE

1144 Homer Street, Vancouver
t. 604 609 0901
www.planblounge.com

MilanMikulica@yahoo.com
Realtor +1-778-999-8885

Čítajte, rozširujte, podporte

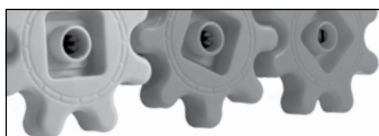
SLOVO
Z BRITSKEJ KOLUMBIE

- časopis slovenských komunit
v BC, ktorý vychádza 4x do roka.

Uverejňuje útržky z histórie
Slovákov v BC, zážitky z prírody,
rozhovory so zaujímavými osobnosťami
emigrantského života, spirituálne úvahy,
pôvodnú poéziu a prózu, kalendár
udalostí, inzeráty...

Navštívte nás na

www.sk-bc.ca/slovo

Torra Enterprises Ltd.

Mechanical Contracting

Peter Levarský

tel.: (604) 599-8424

fax: (604) 599-8479

cell: (604) 728-7402

email: torraenterprisesltd@shaw.ca

pixel+plus

Design will sell you
Dizajn vás predá

graphic design
+
new media
+
photography
+
video
+
flash
+
web

www.pixelplus.sk

Toto inzertné miesto
môže byť
v nasledujúcom čísle,
vaše
s 50 % zľavou,
t.j. za \$45

Výlety do zimnej prírody

Karol Bodnár (Charlie) organizuje
výlety na bežkách a na snežniciach do
okolitých kopcov. Ak vás zaujíma kedy bude
nasledovný výlet do zimnej prírody v okolí
Vancouveru alebo Whistleru, zavolajte mu
na tel. 604-314-6356.

Global Securities
CORPORATION

Pavol Hollosy

Investment Advisor - MBA, CIM, FCSI

Phone: 604-443-5493

Email: PHollosy@globalsec.com

SINCLAIR TRAVEL

Excellent prices and service on airline tickets
to Europe and all other destinations

Tickets for your visitors to Canada

Certified invitations forms

Travel insurance

Cruises to Alaska, Caribbean and Europe

Tour packages all over the world

call Peter (604) 682-1720 or 1(800) 306-1668
info@sinclairtravel.com, www.sinclairtravel.com

(May 27 - June 2, 2009)

Cruise to Alaska with Sinclair Travel

Imagine cruising crystalline fjords in the shadow of towering ice-age
glaciers. Stand in awe of spectacular Mt. McKinley and immerse yourself in
fascinating native culture. Holland America Line, the preeminent Alaska cruise
line, has the knowledge and experience to bring you the best that the Great
North has to offer. Fish for salmon, pan for gold and revel in a parade of wildlife
from eagles and otters to humpback whales. On board your ship, enjoy the
luxurious comfort and impeccable service that are the hallmark of every Holland
America Line cruise. Join the hosts Peter & Fernande Husar owners of Sinclair
Travel on a wonderful 7 day cruise to ALASKA.

757 West Hasting Street, Suite - 144, Vancouver, info@sinclairtravel.com

Inzercia za \$45

Môžete osloviť stovky domácností v Britskej
Kolumbii a na Slovensku. Ak ponúkate služby alebo
výrobky pre čitateľov časopisu Slovo z Britskej
Kolumbie a máte záujem o inzerciu, kontaktujte
nás emailom slovo@sk-bc.ca alebo navštívte
www.sk-bc.ca/slovo, kde nájdete podrobnosti
o možnostiach inzerovania.

Equilibrium Homeopathy

Provider of natural medicine offers curative
treatments to a large number of chronic ailments:

*Allergies *Asthma *Respiratory conditions *Coughs
*Digestive complaints *Diabetes *Gall stones *Heartburn
*Backache *Arthritis *Osteoporosis *Sciatica *Injuries
*Hypertension *High cholesterol *Anemia
*Tension headaches *Migraines *Neuralgia *Sinusitis
*Eczema *Psoriasis *Rosacea *Skin conditions

Jana Cimermanova DCH, practicing at Electra Health
Floor, 970 Burrard St./Vancouver/604.463.7616

Slovenská sv. omša

je každú nedeľu o 11.00 hodine

v Kostole sv. Cyrila a Metoda

472 East 8th avenue
New Westminster

tel. (604) 526-7351

<http://www.sk-bc.ca/cyrilmetod.org/>